

Атанас Далчев

Пан

Спал между цъфналите гранки
на най-високото дърво,
от него с неговата сянка
аз слизам призори ведно.

Зората нейде се разпъва,
възпламва нощната роса
и тъмнината се отдръпва
в дълбочината на леса.

Потръпват дървесата леко.
Аз тръгвам радостен. Къде?
Къдего бялата пътека
поиска да ме изведе.

И бродя: нея песен стара
или подсвирквам със уста,
а птиците ми отговарят
и ронят върху мен листа.

Денят полека се изнизва
и уморен от дълъг път,
аз спирам в сенчест кът, при извор,
от който никой не е пил.

И там, когато се надвесея
един над извора дълбок,
от дъното изплавва весел
ликът на древен горски бог.

1927 г.

КРАЙ

© 1927 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12112>]